

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 522/2011-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., N.; Mgr. B. S., S., a spoločnosti S., k. s., Ž., zastúpených advokátom JUDr. M. O., Ž., vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Okresného súdu Žilina sp. zn. 1 R 1/2010 z 21. júna 2011, 29. júna 2011 a 15. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K., Mgr. B. S. a spoločnosti S., k. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2011 doručená sťažnosť M. K., N. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“); Mgr. B. S., S. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“), a spoločnosti S., k. s., Ž. (ďalej len „sťažovateľ v 3. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy uzneseniami Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 R 1/2010 z 21. júna 2011, 29. júna 2011 a 15. augusta 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 1/2010 prebiehalo na okresnom súde reštrukturalizačné konanie proti spoločnosti S., a. s. (ďalej len „dlžník“), pričom za správcu dlžníka v tomto reštrukturalizačnom konaní bol okresným súdom ustanovený sťažovateľ v 3. rade. Na schôdzi veriteľov (veriteľmi sú aj sťažovateľ v 1. a 2. rade, pozn.) konanej 24. novembra 2010 sťažovateľ v 3. rade ako ustanovený správca predložil veriteľom na schválenie ním spracovaný reštrukturalizačný plán, ktorý už bol 29. októbra 2010 schválený aj veriteľským výborom, pričom veritelia predmetný reštrukturalizačný plán schválili, avšak okresný súd uznesením z 15. decembra 2010 tento reštrukturalizačný plán prijatý schvaľovacou schôdzou veriteľov zamietol s odôvodnením, že podľa okresného súdu predmetné rozhodnutie „... *urobila menšina veriteľov, ktorej záujmy sú protichodné od záujmov väčšinového veriteľa*...“. Následne v rámci odvolacieho konania Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 43 CoKR 18/2011 z 23. marca 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu z 15. decembra 2010 o zamietnutí plánu, takže následne okresný súd 11. mája 2011 vydal uznesenie, ktorým vyhlásil na majetok dlžníka konkurzné konanie a súčasne namiesto reštrukturalizačného správcu, ktorým bol sťažovateľ v 3. rade, ustanovil nového správcu konkurznej podstaty (ďalej len „správca“).

Uznesením sp. zn. I. ÚS 200/2011 z 9. júna 2011 ústavný súd prijal na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľa, ktorý je veriteľom dlžníka odlišným od sťažovateľov v tejto danej veci, pričom sťažnosť bola prijatá proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 43 CoKR 18/2011 z 23. marca 2011 a ústavný súd súčasne rozhodol o odklade vykonateľnosti nielen predmetného rozhodnutia krajského súdu, ale aj o odklade vykonateľnosti uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 R 1/2010 z 11. mája 2011 o vyhlásení konkurzu, a to až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. Obdobné sťažnosti proti označenému rozhodnutiu krajského súdu podali aj sťažovatelia v danej veci, ktoré boli ústavným súdom prijaté na ďalšie konanie pod sp. zn. III. ÚS 277/2011, sp. zn.

III. ÚS 278/2011 a sp. zn. III. ÚS 279/2011 a následne boli pripojené na ďalšie konanie k veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 200/2011.

Predmetom sťažnosti sťažovateľov v danej veci je ich tvrdenie o protiústavnom postupe okresného súdu, ktorý aj napriek rozhodnutiu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 200/2011 z 9. júna 2011, ktorým bola odložená aj vykonateľnosť uznesenia o vyhlásení konkurzu, ďalej vo veci konkurzného konania na majetok dlžníka konal, keď 21. júna 2011 uznesením predĺžil správcovi na jeho žiadosť lehotu na vyhotovenie súpisu konkurznej podstaty o 15 dní a následne 29. júna 2011 okresný súd ďalším uznesením predĺžil správcovi na jeho žiadosť aj lehotu na vyhotovenie zoznamu konkurzných pohľadávok o 10 dní. Napokon uznesením z 15. augusta 2011 okresný súd zamietol návrh jedného z veriteľov (I. M.) na prerušenie konkurzného konania a na zrušenie správcom zvolanej schôdze veriteľov, ktorá sa napokon aj konala 17. augusta 2011.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

„Nerešpektovanie rozhodnutia Ústavného súdu SR. Dňa 16. 06. 2011 Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 09. 06. 2011 nadobudlo právoplatnosť. Všetky uznesenia Porušovateľa, úkony Správcu I a hlasovanie veriteľov na Schôdzi veriteľov zo dňa 17. 08. 2011 sú neplatné, keďže v dôsledku uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 09. 06. 2011 o povolení odkladu vykonateľnosti nenastali účinky konkurzného konania. O uvedenom bol Porušovateľ, ako aj Správca I niekoľkokrát písomne informovaný a veriteľ – I. M. žiadal zrušenie schôdze veriteľov a prerušenie konkurzného konania až do vydania rozhodnutia Ústavného súdu SR. ...

Konkurzné konanie smeruje k speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu vyhláseného na majetok Dlžníka a tomuto konaniu nie je ani zo strany Porušovateľa bránené a to aj napriek skutočnosti, že Ústavný súd SR odložil vykonateľnosť Uznesenia Porušovateľa o začatí a vyhlásení konkurzu.

Protiprávne konanie Porušovateľa v spojení s protiprávnym konaním Správcu I a zrejme aj Správcu II zvoleného na základe hlasovania veriteľa – V. S., a.s. môže spôsobiť škodu Dlžníkovi, ako aj veriteľom. Vyššie uvedené skutočnosti zakladajú odôvodnené obavy o uspokojenie veriteľov, ktorých miera uspokojenia v rámci Plánu predstavovala 100 %. Je nepochybné, že v konkurze bude nepomerne nižší výťažok zo speňaženia majetku

podliehajúceho konkurzu vyhláseného na majetok Dlužníka, a teda aj uspokojenie veriteľov bude výrazne nižšie, ako v prípade reštrukturalizácie. ...

Podaním tejto sťažnosti Sťažovateľ bráni svoje majetkové práva a majetkové práva ostatných veriteľov, ktoré boli porušené nezákonným postupom Porušovateľa v snahe zabrániť tak opakovanému nezákonnému postupu Správcu I, prípadne Správcu II s poukazom na ust. § 44 a nasl. ZKR, nakoľko následky konania v rozpore so zákonom a Uznesením Ústavného súdu SR.“

Vzhľadom na uvedené sa sťažovatelia domáhajú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Žilina v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1 R 1/2010 Uznesením 1 R 1/2010 o predĺžení lehoty na vyhotovenie súpisu majetku podstát o 15 dní zo dňa 21. 06. 2011 porušil právo Sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR (právo vlastníť majetok) v spojení s čl. 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR (právo na rovnaké zaobchádzanie) a v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy (právo na súdnu ochranu).

Okresný súd Žilina v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1 R 1/2010 uznesením 1 R 1/2010 o predĺžení lehoty na vyhotovenie súpisu majetku podstát o 15 dní zo dňa 21. 06. 2011 porušil čl. 47 ods. 2 Ústavy SR (princíp rovnosti účastníkov konania).

Okresný súd Žilina v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1 R 1/2010 uznesením 1 R 1/2010 o predĺžení lehoty na vyhotovenie súpisu majetku podstát o 15 dní zo dňa 21. 06. 2011 porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy SR (princíp právnej istoty).

Okresný súd Žilina v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1 R 1/2010 Uznesením 1 R 1/2010 o predĺžení lehoty na zostavenie konečného zoznamu pohľadávok Dlužníka o 10 dní zo dňa 29. 06. 2011 porušil právo Sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR (právo vlastníť majetok) v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR (právo na rovnaké zaobchádzanie) a v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy (právo na súdnu ochranu).

Okresný súd Žilina v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1 R 1/2010 uznesením 1 R 1/2010 o predĺžení lehoty na zostavenie konečného zoznamu pohľadávok Dlužníka o 10 dní zo dňa 29. 06. 2011 porušil čl. 47 ods. 2 Ústavy SR (princíp rovnosti účastníkov konania).

Okresný súd Žilina v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1 R 1/2010 uznesením 1 R 1/2010 o predĺžení lehoty na zostavenie konečného zoznamu pohľadávok dlžníka o 10 dní zo dňa 29. 06. 2011 porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy SR (princíp právnej istoty).

Okresný súd Žilina v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1 R 1/2010 Uznesením 1 R 1/2010 o zamietnutí Návrhu na zrušenie schôdze veriteľov zo dňa 15. 08. 2011 porušil právo Sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR (právo vlastníť majetok) v spojení s čl. 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR (právo na rovnaké zaobchádzanie) a v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy (právo na súdnu ochranu).

Okresný súd Žilina v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1 R 1/2010 uznesením 1 R 1/2010 o zamietnutí Návrhu na zrušenie schôdze veriteľov zo dňa 15. 08. 2011 porušil čl. 47 ods. 2 Ústavy SR (princíp rovnosti účastníkov konania).

Okresný súd Žilina v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1 R 1/2010 uznesením 1 R 1/2010 o zamietnutí Návrhu I. M. na zrušenie schôdze veriteľov zo dňa 15. 08. 2011 porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy SR (princíp právnej istoty).

Ústavný súd Uznesenie Okresného súdu Žilina sp. zn. 1 R 1/2010 zo dňa 21. 06. 2011, ktorým predĺžil lehotu na vyhotovenie súpisu majetku podstát o 15 dní, zrušuje.

Ústavný súd Uznesenie Okresného súdu Žilina sp. zn. 1 R 1/2010 zo dňa 29. 06. 2011, ktorým predĺžil lehotu na zostavenie konečného zoznamu pohľadávok dlžníka o 10 dní zrušuje .

Ústavný súd Uznesenie Okresného súdu Žilina sp. zn. 1 R 1/2010 zo dňa 18. 05. 2011, ktorým zamietol Návrh I. M. na zrušenie schôdze veriteľov zrušuje. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľmi namietané porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy uzneseniami okresného súdu sp. zn. 1 R 1/2010 z 21. júna 2011, 29. júna 2011 a 15. augusta 2011.

1. K sťažnosti sťažovateľa v 3. rade

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v 3. rade, ktorý mal v reštrukturalizačnom konaní postavenie správca, namieta porušenie svojich práv uzneseniami okresného súdu vydanými v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 1/2010.

Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) účastníkmi konkurzného konania sú dlžník (úpadca), navrhovateľ a veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ v 3. rade ako ustanovený správca nemá a ani nemal v konkurznom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 R 1/2010 postavenie

účastníka konania (toto postavenie nemal ani v reštrukturalizačnom konaní, pozn.), takže v tomto konaní nemohli byť porušené ani žiadne jeho práva, ktoré prináležia iba účastníkovi konania.

Ústavný súd podotýka, že podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť nemôže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie základných práv a slobôd iných osôb, nie svojich (m. m. I. ÚS 56/98, III. ÚS 137/03).

Uvedené bolo podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa v 3. rade už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou (25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietaným uzneseniam okresného súdu

Sťažovatelia v 1. a 2. rade svojou sťažnosťou namietajú uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 R 1/2010 z 21. júna 2011, ktorým okresný súd vyhovel žiadosti správcu a predĺžil mu lehotu na spracovanie súpisu majetku tvoriaceho konkurznú podstatu (bod A), uznesenie sp. zn. 1 R 1/2010 z 29. júna 2011, ktorým okresný súd vyhovel návrhu správcu a predĺžil mu lehotu na vyhotovenie zoznamu pohľadávok (bod A) a uznesenie sp. zn. 1 R 1/2010 z 15. augusta 2011, ktorým okresný súd zamietol návrh konkurzného veriteľa (odlišného od osôb sťažovateľov v 1. a 2. rade, pozn.) na prerušenie konkurzného konania a na zrušenie zvolanej schôdze veriteľov (bod B).

A. Pokiaľ ide o prvé dve zo sťažovateľmi v 1. a 2. rade namietaných uznesení, a to o uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 R 1/2010 z 21. júna 2001 a 29. júna 2011, ktorými okresný súd správcovi predlžoval lehoty, ústavný súd konštatuje, že v danom prípade išlo iba o uznesenia procesnej povahy, ktoré v konečnom dôsledku nemali a ani nemohli mať reálny vplyv alebo dopad na hmotno-právne oprávnenia, resp. na hmotno-právne nároky sťažovateľov v 1. a 2. rade majúcich či už postavenie veriteľov v konkurznom konaní, alebo veriteľov v reštrukturalizačnom konaní.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd tiež konštatuje, že prijatie uvedených uznesení z 21. júna 2001 a 29. júna 2011 okresným súdom nie je v princípe ani v ústavnom rozpore s uznesením sp. zn. I. ÚS 200/2011 z 9. júna 2011, ktorým ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 R 1/2010 z 11. mája 2011 o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, pretože vzhľadom na skutočnosť, že v súčasnosti nie je zrejmé, či sťažovateľ v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 200/2011 bude alebo nebude úspešný, a teda či v konečnom dôsledku bude na majetok dlžníka prebiehať reštrukturalizačné konanie alebo konkurzné konanie, vyhotovovanie súpisu majetku konkurznej podstaty, ako aj vyhotovovanie zoznamu konkurzných pohľadávok správcom možno vnímať aj ako zabezpečenie súčasného majetku dlžníka pred jeho prípadným znehodnotením. Takýto stav by bol v prípade konania sa konkurzného konania nenávratný, takže v konečnom dôsledku postup okresného súdu nemožno kvalifikovať ako rozporný s ustanoveniami zákona o konkurze (napokon sťažovatelia v 1. a 2. rade ani nekonkretizovali, s ktorými ustanoveniami zákona o konkurze by nimi namietané uznesenia okresného súdu mali byť v rozpore, pozn.).

Okrem uvedeného ústavný súd dáva do pozornosti aj skutočnosť, že uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 200/2011 z 9. júna 2011, ktorým bola odložená vykonateľnosť uznesenia o vyhlásení konkurzu, bolo okresnému súdu doručené až 29. júna 2011, takže v čase vydania napádaných uznesení sa okresný súd ani nemal možnosť objektívne dozvedieť o označenom uznesení ústavného súdu, a postupoval tak v súlade s ustanovením § 14 ods. 3 zákona o konkurze, podľa ktorého účinky začatia konkurzného konania nastávajú zverejnením uznesenia o jeho vyhlásení v Obchodnom vestníku.

Vzhľadom na uvedené podľa názoru ústavného súdu napádanými uzneseniami okresného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľov v 1. a 2. rade na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy ani k porušeniu ich základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy.

Uvedené bolo podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľov v 1. a 2. rade už po jej predbežnom prerokovaní v tejto časti (t. j. vo vzťahu

k uzneseniam okresného súdu z 21. júna 2011 a 29. júna 2011) odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

B. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 R 1/2010 z 15. augusta 2011, ústavný súd v prvom rade podotýka, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Označené uznesenie, ktorým okresný súd zamietol návrh konkurzného veriteľa (odlišného od osôb sťažovateľov v 1. a 2. rade, pozn.) na prerušenie konkurzného konania do rozhodnutia ústavného súdu, ako aj jeho návrh na zrušenie schôdze veriteľov zvolanej na 17. august 2011, okresný súd odôvodnil takto:

«Súd podaný návrh preskúmal a zistil, že nie je dôvodný. V súvislosti s návrhom na zrušenie zvolanej schôdze veriteľov súd konštatuje, že účinné znenie zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ZKR) neumožňuje súdu zvolanú schôdzu veriteľov zrušiť. Z tohto dôvodu súd tento návrh zamietol. Rovnako rozhodol aj v časti, v ktorej veriteľ žiadal konkurzné konanie

prerušit', a to s poukazom na ustanovenie § 197 ods. 5 ZKR, podľa ktorého, ak tento zákon neustanovuje inak, v konaní podľa tohto zákona nie je prípustné ani prerušenie konania (v súvislosti s prerušením konania, ktoré možné je, vid' napr. § 16 ZKR).

S poukazom na uvedene sud oba návrhy veriteľa zamietol

V širšom kontexte súd k podaniu veriteľa uvádza, že dňom zverejnenia uznesenia o vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu v Obchodnom vestníku (18. 5. 2011) nastali účinky vyhlásenia konkurzu ako ich definujú ustanovenia ZKR. Uznesením US SR I. US 200/2011-10 zo dňa 9. 6. 2011, ktorým bolo (okrem iného) rozhodnuté o odklade vykonateľnosti rozhodnutia o vyhlásení konkurzu, bolo rozhodnuté až následne po tom, ako nastali účinky konkurzného konania a začali plynúť zákonné lehoty. Rozhodnutím o odklade vykonateľnosti nemohlo dôjsť k spätnému zvráteniu účinkov konkurzného konania, ktoré už nastali. Správca, ktorému z výkonu funkcie vyplýva priama zodpovednosť, si lak v tejto fáze plní svoje zákonné povinnosti, rešpektujúc zároveň rozhodnutie Ústavného súdu SR. Účel vydania rozhodnutia o odklade vykonateľnosti, leda „predídenie situácii, kedy by po eventuálnom zrušení napadnutého rozhodnutia ústavným súdom bolo nemožné či neúmerne obtiažne vrátiť stav do podoby pred protiústavným rozhodnutím“ (citovane z odôvodnenia dotknutého rozhodnutia US SR) sa priamo premietne do ďalšieho priebehu konkurzného konania nasledujúceho po schôdzi veriteľov.

V súvislosti s veriteľovou námietkou uvedenou v podaní zo dňa 2. 8. 2011 ohľadne nedodržania zákonných lehôt správcom pri zvolávaní schôdze veriteľov súd uvádza, že túto skutočnosť bude skúmať v rámci dohľadu sudu nad činnosťou správcu.»

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia v 1. a 2. rade tvrdia protiústavnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 R 1/2010 z 15. augusta 2011 z dôvodu, že okresný súd nevyhovел návrhu veriteľovho dlžníka a konkurzné konanie aj napriek rozhodnutiu ústavného súdu neprerušil a nezrušil ani schôdzu veriteľov, ktorá je tak podľa sťažovateľov v 1. a 2. rade rovnako, ako aj uznesenia na tejto schôdzi prijaté, neplatná.

Pokiaľ ide o tú časť namietaného rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 1 R 1/2010 z 15. augusta 2011, v ktorej okresný súd nevyhovел návrhu na prerušenie konkurzného konania z dôvodu absencie ustanovenia v zákone o konkurze, ktoré by na takýto úkon súd oprávňovalo, ústavný súd tieto závery okresného súdu nepovažuje za arbitrárne, nedôvodné

alebo odporujúce účelu a zmyslu zákona o konkurze, tobôž ak ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 200/2011 z 9. júna 2011 už rozhodol o odklade vykonateľnosti rozhodnutia o vyhlásení konkurzu, takže požiadavka ešte aj na jeho prerušenie sa javí ako duplicitná a bez reálneho právneho podkladu a zmyslu.

Ústavný súd napádané uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 R 1/2010 z 15. augusta 2011 nepovažuje za arbitrárne ani v časti, ktorou okresný súd nevyhovel návrhu na zrušenie zvolanej schôdze veriteľov, pretože v tomto smere, tak ako to okresný súd aj uviedol, na takéto rozhodnutie v danej procesnej situácii nebol okresný súd oprávnený žiadnym ustanovením zákona o konkurze a nešlo ani o prípad podľa § 16 zákona o konkurze, ktorý kogentne upravuje otázku prerušenia konkurzného konania. Okrem toho zákon o konkurze striktné ustanovuje povinnosť správcu zvolať prvú schôdzu veriteľov, pričom jej nezvolanie je považované za závažné porušenie povinnosti správcu.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o konkurze prvú schôdzu veriteľov zvoláva správca do 40 dní od vyhlásenia konkurzu tak, aby sa konala nie skôr ako prvý deň a nie neskôr ako piaty deň od uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok.

Podľa § 34 ods. 3 zákona o konkurze ak správca napriek zákonnej povinnosti schôdzu veriteľov nezvolá alebo ak sa správca na riadne zvolanej schôdzi veriteľov nezúčastní, schôdzu veriteľov namiesto správcu zvolá súd. Porušenie povinnosti správcu zvolať schôdzu veriteľov je závažným porušením jeho povinností.

Vzhľadom na uvedené je ústavný súd tohto názoru, že okresný súd konal a rozhodol v súlade s ustanoveniami zákona o konkurze, nehovoriac o tom, že v prípade akýchkoľvek výhrad sťažovateľov v 1. a 2. rade, ktorí sú veriteľmi dlžníka, a to buď s konanou schôdzou veriteľov, prípadne s uzneseniami na nej prijatými, sťažovatelia v 1. a 2. rade majú na zvrátenie tohto podľa nich nezákonného stavu iné zákonom o konkurze im priznané prostriedky.

Podľa § 35 ods. 8 zákona o konkurze každý veriteľ oprávnený na schôdzi veriteľov hlasovať sa môže do piatich dní od skončenia schôdze veriteľov domáhať, aby súd zrušil

uznesenie schôdze veriteľov, ak uplatnil na schôdzi veriteľov do zápisnice odôvodnenú námietku rozporu prijatého uznesenia so zákonom; uznesenie možno napadnúť len dôvodmi uvedenými v námietke. Ak je uznesenie schôdze veriteľov v rozpore so zákonom, súd uznesenie schôdze veriteľov do siedmich dní od doručenia návrhu zruší, inak návrh na jeho zrušenie v rovnakej lehote zamietne. Do rozhodnutia vo veci môže súd aj bez návrhu účinky uznesenia schôdze veriteľov pozastaviť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že napádaným uznesením okresného súdu nedošlo k zásahu do ich základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy ani do ich základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v 1. a 2. rade v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup alebo rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

3. K namietanému čl. 1 ods. 1 ústavy

V konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V sťažovateľmi v 1. a 2. rade namietanom čl. 1 ods. 1 ústavy sú upravené základné garancie, resp. princípy fungovania štátu, nie však základné práva a slobody, pretože tieto sú upravené v druhej hlave ústavy, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

4. K namietanému čl. 47 ods. 2 ústavy

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľov v 1. a 2. rade, ktorí sú v danom prípade navyše zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv (čl. 47 ods. 2 ústavy), ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovatelia domáhajú v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv (právo na rovnosť účastníkov v konaní, ktoré je zaručené v čl. 47 ods. 3 ústavy), ktoré sťažovatelia uvádzajú v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť ich argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

Z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia v 1. a 2. rade namietajú porušenie princípu rovnosti účastníkov v konaní, ktorý je zaručený v čl. 47 ods. 3 ústavy, avšak v petite sťažnosti sťažovatelia v 1. a 2. rade namietajú čl. 47 ods. 2 ústavy.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že z predložených príloh nezistil, že by sťažovatelia v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 R 1/2010 žiadali o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť len v prípade, ak by okresný súd vôbec nerozhodol o ustanovení právneho zástupcu, napriek skutočnosti, že sťažovatelia o ustanovenie právneho zástupcu požiadali, čo sa v danom prípade nestalo (napr. IV. ÚS 395/2010). Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí okresného súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011